

PHẦN X

Mẫn Nhu cho xe dừng trước cửa nhà Xuân Linh. Hôm nay cửa ngoài không khóa nên cô tự động đi thẳng vào nhà. Thấy cô đến bà Xuân có linh cảm không tốt.

- Chắc cô ta đến đây để trách móc mình đây.

Thấy bà ngồi ở salon. Mẫn Nhu chẳng thèm chào hỏi một câu. Cô lớn tiếng một cách vô phép:

- Con Linh đâu rồi.

Bà Xuân chỉ ngồi không nói gì cả. Mẫn Nhu tức khí, hét càng lớn:

- Tôi hỏi bà con Linh đâu?

Nghe tiếng hét, Xuân Linh vội chạy ra, chạm mặt với Mẫn Nhu, Xuân Linh khinh khỉnh:

- Là chị à? Vậy mà tôi tưởng là một con nhỏ vô học không có văn hóa vào nhà tôi chứ.

Mẫn Nhu giận đến phát run:

- Con nhỏ kia. Mày dám ăn nói với tao vậy hả? Đúng là vô phép. Bộ mẹ mày không dạy mày hả?

Xuân Linh đốp chát:

- Tôi cảm chị xúc phạm đến mẹ tôi nhé! Tôi là vậy đó. Đối với một người không ra gì thì tôi cũng dùng cách nói không ra gì để tiếp họ.

- Mày...

Định chơi lại nhưng bỗng nhiên Mẫn Nhu lại cười:

- Mày nói chuyện bằng cái giọng đó cũng đúng. Mẹ con mày có đứng đắn đàng hoàng đâu mà biết nói lời hoa mỹ.

Bà Xuân giận thật sự. Bà tát vào mặt Mẫn Nhu một cái thật kêu:

- Cô quá đáng lắm rồi. Không biết kính trên nhường dưới gì hết. Thật vô phép, còn thua một đứa con nít hai tuổi.

Mẫn Nhu dữ tợn:

- Bà dám đánh tôi. Bà lấy tư cách gì đánh tôi.
- Lấy tư cách là một người lớn tuổi hơn cô.

Xuân Linh thấy vậy, cô hả dạ vô cùng:

- Mẹ tôi làm vậy cũng vì muốn tốt cho chị. Không biết cảm ơn mà ở đó còn lớn tiếng sao?

- Mẹ con mày đều là những kẻ xấu xa. Chuyên đi ăn cướp chồng người khác.

Một cái tát nữa dòn cho Mẫn Nhu. Cái tát lần này mạnh hơn làm cô choáng cả đầu óc.

Cô cố la lên thật to:

- Bà kia! Đủ rồi nha. Tôi không nhịn bà nữa đâu nhé!
- Không nhịn thì cô làm gì tôi?
- Bà... bà hãy đợi đó đi.
- Tôi vẫn sẵn sàng đợi.

Mẫn Nhu mĩa mai:

- Hai mẹ con bà mặt chai lì thật đấy! Hết mẹ rồi đến con phá gia cang người khác.

Đến lượt Xuân Linh gào to:

- Chị có im đi không? Chị có quyền gì mà đến đây nhục mạ mẹ con tôi?
- Lấy quyền làm lớn, lấy quyền con vợ cả được chưa?

Xuân Linh tối tăm mày mặt “Không ngờ Xuân Linh này cũng có ngày hôm nay”.

BàXuân mai mĩa:

- Tôi thật thất vọng thay cho cha cô, ông ấy có một đứa con gái như cô thật là vô phúc.

Mẫn Nhu chen vào:

- Có như con gái bà mới có phúc chứ gì? Biết nổi ngôi của mẹ mình.

Xuân Linh giận tái mặt:

- Chị đi ra khỏi nhà tôi ngay. Mau lên!

- Sao, tao đã nói trúng tim đen của mày rồi chứ gì? Không có tật thì đâu giạt mình dữ vậy?

- Ra khỏi nhà tôi ngay, khỏi đuổi.

- Nhà của mày sao? Hay là của cha tao cho mẹ con mày. Người đi phải là mẹ con mày. Chứ không phải tao.

Bà Xuân lớn tiếng:

- Cô kia, ai bảo là nhà này của cha cô cho mẹ con tôi. Cô làm rồi, đây là nhà của tôi. Có đứng tên tôi hẳn hoi. Giờ tôi mời cô ra khỏi nhà tôi ngay.

Bị hổ nặng, Mẫn Nhu vẫn kiêu căng:

- Vậy tôi yêu cầu bà và con gái bà tránh xa cha tôi ra. Nếu không đừng có trách.

Xuân Linh sấn tới:

- Chị làm gì được tôi?

- Mày cứ chờ đó mà xem, tao cũng cấm mày không được lên phen tìm gặp anh Phi nữa.

Xuân Linh cố ý chọc tức Mẫn Nhu:

- Chị sợ hả? Chị sợ chị không giữ được anh Phi sao? Xin lỗi chị nha, nếu anh Phi có đến đây thì tôi vẫn tiếp đãi anh ấy bình thường.

- Mày dám... tao yêu cầu mẹ con mày rời khỏi đây lập tức.

Xuân Linh cười lớn:

- Bộ chị bị mất người yêu rồi hóa thành mất trí hả? Tôi nhắc lại, nhà này là nhà của tôi. Chị ra ngoài giùm tôi đi. Thấy chị tôi cảm thấy mắt mình bản hết rồi.

Mẫn Nhu giận dữ:

- Được mẹ con mày vẫn ngoan cố chứ gì. Vẫn ở đây để dụ dỗ cha tao và anh Phi chứ gì? Mẹ con mày hãy đợi đó đi.

Nói xong cô nện gót giày bỏ đi. Xuân Linh ngã quỵ xuống đất. Cô gào lên:

- Ông trời ơi! Sao ông bắt công quá vậy? Con có làm gì nên tội chứ?

Bà Xuân ôm chầm lấy con gái. Hai mẹ con khóc nức nở. Lát sau Xuân Linh lau thật nhanh những giọt nước mắt tủi hờn. Cô cứng rắn:

- Mẹ. Chúng ta không thể cứ bị người ta nhục mạ hoài như vậy được. Con đã quyết định sẽ đi nơi khác sinh sống.

Bà Xuân sững sốt:

- Con nghĩ vậy à?

- Dạ. Ngôi nhà này tuy là đứng tên mẹ nhưng thực chất nó là của cha. Hơn nữa, con không muốn chị ấy đến đây nói bậy bạ nữa. Mình chuyển đến nơi khác ở nha mẹ.

- Con sẽ đi làm. Cuộc sống chắc có phần vất vả hơn nhưng con nghĩ đó sẽ là một cuộc sống vui vẻ không sầu lo.

Vuốt nhẹ mái tóc con gái bà Xuân nhìn Xuân Linh đầy yêu thương:

- Con gái mẹ đã trưởng thành rồi sao? Con biết nghĩ đến cách đó mẹ vui lắm. Nhưng con còn phải đi học.

- Con sẽ bảo lưu kết quả, khi nào đời sống mình ổn định con sẽ đi học lại nha mẹ.

- Vậy sao được. Con phải học. Con phải cố gắng để cho họ thấy mình không thua kém họ.

- Con hiểu, nhưng con cũng cần nghỉ học một thời gian để mọi chuyện chìm trong ký ức của con.

- Vậy mẹ để con tự quyết định hết. Mẹ tôn trọng ý kiến con gái của mẹ.

Xuân Linh vùi đầu vào ngực bà:

- Con cảm ơn mẹ.

Bà Xuân mỉm cười mãn nguyện. Giờ đây có lẽ hai mẹ con bà sẽ phải bước sang một trang mới. Liệu rồi họ có được vui vẻ như ý mình muốn chăng?

Cả tuần nay Nhật Phi cứ chạy tới chạy lui để tìm Xuân Linh. Đến nhà, thì không thấy ai cả. Nửa tháng trời giận cô, xa cô anh sống như kẻ mất hồn. Không giây phút nào mà Nhật Phi quên được Xuân Linh. Từ những ngày xa cô, anh mới thấy mình không thể thiếu Xuân Linh trong đời, không ai có thể thay thế hình bóng của Xuân Linh trong lòng Nhật Phi.

- Linh ơi! Sao tự nhiên em đi đâu mất. Tình yêu của em dành cho anh ngần ngừ vậy sao? Anh không cam lòng đâu.

Ông Thái Nguyên bước vào phòng làm việc của Nhật Phi, ông hỏi nhanh:

- Sao rồi Phi? Đã có tin gì chưa?

Nhật Phi lắc đầu buồn bã:

- Vẫn chưa có bác ơi!

Ông Thái Nguyên thất vọng nãy nê:

- Mẹ con nó đi đâu được chứ? Sao lại không nói với ta câu nào hết vậy?

Hai người đàn ông đang cùng một tâm trạng. Họ ngồi bên nhau cùng buồn bã.

Trần Thành xin cho Xuân Linh làm việc ở một người quen, Xuân Linh không làm gì nặng nhọc cả. Cô chỉ có việc dạy kèm hai đứa trẻ.

Trong khoảng thời gian đi xa, cũng may là có Trần Thành. Hôm đó, bà Xuân và Xuân Linh đang lang thang ở bến xe miền Tây. Bà Xuân bảo là sẽ về miền Tây, quê hương của bà sinh sống. Hai mẹ con bước xuống xe. Nhìn quanh quất còn chưa biết đi đâu thì gặp Trần Thành:

- Xuân Linh? Sao Linh lại ở đây?

Xuân Linh ấp úng:

- Ồ! Thì Linh về quê với mẹ.

- Linh về quê chơi hả?

- Không, Linh về luôn.

Trần Thành trở mắt:

- Sao lại vậy? Linh định bỏ học sao?

- Linh định tạm nghỉ một thời gian.

- Vậy giờ Linh định đi đâu. Bác và Linh cứ lên xe để mình chở cho.

Xuân Linh e ngại

- Phiên Thành lắm.

- Linh lại nữa rồi, chúng ta là bạn mà.

- Có lẽ mình không đi cùng Thành được rồi.

- Sao vậy?

- Vì Linh vẫn chưa tìm được chỗ ở. Linh không muốn mẹ mình phải trở về chốn xưa. Nơi có nhiều kỷ niệm của mẹ và cha.

- Vậy Linh cứ lên xe đi, mình sẽ chở Linh đến chỗ này yên tĩnh lắm.

- Thật sao?

- Ừm!

Thế là Trần Thành đưa bà Xuân và Xuân Linh đến một nơi hẻo lánh, yên tĩnh. Ngày ngày, Xuân Linh đi dạy kèm, còn mẹ cô ở nhà lo cơm nước. Đặc biệt hôm nay có Trần Thành nên bữa cơm vui hơn.

Dùng cơm xong, Trần Thành và Xuân Linh cùng ra phía sau vườn cam. Cam mùa này trái thật nhiều. Họ ngồi dưới một gốc cây cam. Trần Thành đột nhiên nắm lấy tay Xuân Linh. Giọng anh nhẹ tênh:

- Linh! Linh hãy để Thành chăm sóc cho Linh mãi nhé!

Xuân Linh rút nhẹ tay lại, cô buồn giọng:

- Thành đừng làm vậy! Linh không xứng đáng để Thành làm vậy đâu.

Trần Thành đầy chân tình:

- Trong mắt Thành, ngoài Linh ra không còn ai xứng đáng để Thành trao gửi tình yêu cả.

- Nhưng Linh không thể. Tuy xa anh Phi nhưng trong lòng Linh luôn tồn tại hình bóng của anh Phi.

- Thành sẽ chờ Linh. Thành sẵn sàng chờ Linh mà. Thành tin rồi sẽ có một ngày Linh cũng sẽ quên được anh thôi.

- Nhưng để Thành chờ thì bất công cho Thành lắm. Hơn nữa, Linh cũng không muốn biết cho đến khi nào thì Linh mới có thể quên được anh Phi.

- Thành sẽ chờ Linh, chờ đến khi nào cũng được.

Xuân Linh xúc động:

- Sao Thành tốt với Linh quá vậy. Linh có gì tốt đâu chứ?

- Thành tốt với Linh vì Thành yêu Linh, trong lòng Thành, Linh là người con gái hoàn mỹ nhất, Linh tốt hơn bất cứ ai

- Thành nói vậy làm Linh thấy ngại lắm.

- Có gì mà phải ngại chứ?

Đột nhiên Trần Thành thật nhỏ giọng:

- Linh tạm thời chấp nhận tình cảm của Thành nha.

Xuân Linh chỉ nhìn những quả cam mà không nói gì. Hình ảnh Nhật Phi lại hiện ra trong mắt cô. Cô nghĩ thầm:

- Nhật Phi ơi! Bây giờ anh đang làm gì? Anh có nhớ đến em như em đang nhớ đến anh không? Anh có biết là em vẫn còn yêu anh nhiều lắm không? Nhật Phi! Em nhớ anh...

Trong khoảng thời gian Xuân Linh bỏ đi, Nhật Phi như lục tung cả thành phố để tìm cô Nhật Phi. cảm thấy hụt hẫng khi vắng Xuân Linh. Mấy ngày hôm nay Mẫn Nhu tăng cường đến gặp Nhật Phi. Nhưng anh đâu còn tha thiết với cô nữa. Mẫn Nhu ảm ức trong lòng:

- Anh Phi! Đưa em đi chơi đi. Đã năm giờ rồi mà anh còn làm việc sao?

Nhật Phi bực bội:

- Em trở nên éo lá khi nào vậy? Chẳng giống em chút nào cả.

Mẫn Nhu hát mặt:

- Cũng vì anh chứ ai?

- Em đừng đổ lỗi cho người khác. Em về đi, hôm nay anh không rảnh đâu. Mà có rảnh anh cũng không có đi cùng em đâu.

Mắt Mẫn Nhu bỗng sắc lạnh:

- Anh đối xử với em vậy đó hả? Vì không tìm được con nhỏ đó mà anh cộc cằn với em à? Anh có biết là anh đối xử bất công với em lắm không?

Nhật Phi cau có:

- Em có thấy như thế là mình quá đáng lắm không? Em đừng quên Xuân Linh là em gái của em đó.

Mẫn Nhu bĩu môi:

- Xin lỗi nha! Em không dám nhận đâu. Em làm sao mà có diễm phúc được làm chị một con nhỏ giống như nó chứ. Mẹ em hiền nên mới tha thứ cho cha em còn để ông ấy tìm nó. Chứ em thì đừng hòng.

Nhật Phi bực bội đứng lên bước ra ngoài. Đi ngang qua Mẫn Nhu anh buông gọn một câu:

- Thật không ra làm sao cả? Cô thật là nhỏ nhen. Không hiểu tại sao lúc trước tôi lại yêu cô đến vậy.

Nói dứt câu anh đi thẳng ra ngoài bỏ mặc Mẫn Nhu đang hằm hè nhìn anh như muốn ăn tươi nuốt sống.

Buổi sáng, ông Thái Nguyên buồn bã đi ra vườn. Chỉ mới hơn nửa tháng mà nhìn ông già đi rất nhiều. Tóc ông bạc đã gần hết. Ngồi xuống băng ghế đá ông thở dài:

- Linh ơi! Bây giờ con đang ở đâu, sao con không liên lạc gì với cha hết vậy? Con giận cha luôn sao?

- Ông đang nhớ đến con gái à?

Đang miên man suy nghĩ nên bà Quyên đến gần mà ông không hay. Đến khi bà lên tiếng ông mới giật mình:

- Là bà đó à? Sao bà không ngủ thêm chút nữa, ra đây làm gì?

Bà Quyên ngồi xuống cạnh chồng:

- Thấy ông như vậy tôi ăn ngon ngủ yên được sao? Nói thật, tôi cũng mong cho ông tìm được Linh. Thấy ông như vậy tôi cũng chẳng vui về gì.

Ông Thái Nguyên xúc động:

- Tôi cảm ơn bà, cảm ơn bà đã bỏ qua chuyện này, bà tốt lắm. Thật, tôi không hề hối hận khi chọn bà làm vợ.

Bà Quyên trêu đùa:

- Và cả cô ấy nữa chứ.

Ông Thái Nguyên chột buồn:

- Phải, cả cô ấy nữa. Cô ấy có chứng bệnh suy nhược thần kinh không biết qua cú sốc này cô ấy có chịu nổi không?

Dù bà Quyên thấy buồn khi ông Nguyễn lo lắng cho bà Xuân như vậy, nhưng bà cũng thấy thương cảm với bà Xuân lắm. Cùng là phận đàn bà với nhau nên bà Quyên hiểu. Khi đã yêu, người con gái thường hy sinh tất cả.

Thấy vợ bỗng ngồi im. Ông gượng cười:

- Xin lỗi bà, tôi không nên nhắc đến cô ấy trước mặt bà.

Bà Quyên xoa tay:

- Ông đừng vậy! Bộ ông thấy tôi nhỏ nhen vậy sao?

- Ý tôi không phải như vậy. Ý tôi muốn nói...

- Thôi đi, tôi hiểu ông rồi mà. Bây giờ, cùng tôi vào ăn sáng.

Ông Thái Nguyễn vui vẻ bước theo bà Quyên. Tuy cười nhưng trong lòng ông đang rất lo lắng ông đang lo cho bà Xuân và Xuân Linh nhiều lắm.

Buổi chiều Xuân Linh phụ bà Xuân nhặt rau. Nhìn con gái bà Xuân cảm thấy tội cho Xuân Linh. “Lẽ ra giờ này nó phải cùng bạn đến trường nhưng vì hoàn cảnh, con bé phải vất vả như vậy, có phải chính mình đã đem đến cho con bé nỗi bất hạnh?

Những ngày tháng này, Xuân Linh biết mẹ cô rất buồn nên cô cố tạo ra những chuyện vui để mẹ mình không u sầu nữa.

- Mẹ ơi! Hôm nay con không có đi dạy kèm, hay mình làm bánh nha mẹ.

- Con định làm bánh gì?

Xuân Linh sốt sắng:

- Mình làm bánh bông lan nha mẹ. Lâu lắm rồi con không được ăn bánh bông lan, con thèm hương vị đó quá.

Xoa đầu con gái, bà Xuân mừng yêu:

- Vậy con đi chợ mua đồ đi rồi làm. Hôm nay Trần Thành có hứa là sẽ lên chơi sẵn làm cho nó ăn luôn.

- Dạ.

Bà Xuân chợ hỏi:

- Con thấy Trần Thành sao Linh?

- Sao là sao mẹ?

- Mẹ thấy nó tốt với hai mẹ con mình quá. Nhìn cử chỉ hành động của nó đối với con, mẹ có thể phần nào đoán được nó có ý với con.

Xuân Linh chột buồn:

- Thật ra Trần Thành cũng đã từng tỏ tình với con nhưng con đã từ chối.

- Mẹ hiểu nhưng con cũng phải quên dần thằng Phi đi chứ.

- Tình yêu mà mẹ. Đâu phải nói quên là quên được đâu. Với lại con cũng không muốn quên ai nữa đâu. Mình sống như vậy là quá tốt rồi mà mẹ.

- Nhưng đây là của Trần Thành, toàn bộ là do nó giúp đỡ. Mẹ không muốn mang ơn người ta nhiều quá.

Xuân Linh trấn an mẹ:

- Mẹ yên tâm, con sẽ không để nợ ai bất kỳ thứ gì đâu.

- Vậy con sẽ làm sao để đền trả công ơn đây.

- Có nhiều cách mà mẹ, tiền con dạy kèm đủ để trả tiền nhà mà.

- Con nghĩ Trần Thành nó sẽ nhận sao?

- Sẽ nhận thôi mẹ ạ.

Bà Xuân gật gù:

- Con đã lớn khôn rồi. Mọi chuyện mẹ sẽ để con quyết định hết.

- Con cảm ơn mẹ.

- Nhưng Linh nè! Tiền bạc con có thể trả nhưng tình nghĩa thì con tính sao?

- Chuyện đó thì không ép buộc con được rồi. Chuyện tình cảm gượng ép không kết quả đâu mẹ. Nhưng mẹ yên tâm đi, con sẽ giải quyết ổn thỏa mà.

- Tùy con! Bây giờ con đi chợ đi để về.

- Dạ, con đi ngay mà mẹ.

Xuân Linh đi chợ, chỉ còn mỗi bà Xuân đối diện với bốn bức tường. Nỗi đau lại trở về với bà.

- Anh Nguyễn ơi! Chắc giờ này anh đang tìm kiếm em nhiều lắm. Tình cảm của chúng ta đến đây coi như dừng lại. Đây cũng là một lối thoát tốt cho anh và cả em nữa.

Bà Xuân nhắm nghiền đôi mắt ký ức đang trở về với bà. Một người đàn bà khổ tâm.

Buổi trưa, Mẫn Nhu và Trần Thành, ngồi ở quán cà phê Mây chiều, Trần Thành vui vẻ:

- Lúc này chị sao rồi? Đã chinh phục được anh ấy chưa?

Liếc nhìn Trần Thành một cái. Mẫn Nhu không trả lời mà hỏi lại Trần Thành:

- Nhìn vẻ mặt của cậu chắc đang hạnh phúc cùng nàng hả?

- Cũng không hạnh phúc gì nhưng cũng đạt được chút ít thành công.

- Vậy tôi chúc mừng cậu.

- Chị vẫn chưa trả lời em đó nhé.

Mẫn Nhu cười buồn:

- Có những chuyện không theo ý mình muốn được đâu.

- Nghĩa là chị vẫn còn đang thất bại.

- Cậu đừng nói khó nghe vậy chứ! Cái gì cũng phải từ từ. Tôi không gấp thì cậu gấp làm gì?

- Tôi chỉ muốn quan tâm chị vậy thôi.

- Cảm ơn cậu, cậu hãy lo cho mình đi. Theo tôi được biết cô ấy không dễ chinh phục đâu nhé.

Trần Thành ra vẻ chắc chắn:

- Chị yên tâm đi. Con gái ai cũng như nhau cả, dễ xiêu lòng. Mình chỉ cần tốt với họ một chút thì họ đã tôn sùng mình mấy bậc.

- Trông cậu có vẻ đắc ý lắm.

- Đương nhiên.

Mẫn Nhu chột hỏi:

- Cậu giấu cô ấy ở đâu mà kín quá vậy? Làm cho cha tôi và anh Phi phải sầu và buồn lắm.

Trần Thành cười đắc ý:

- Tôi đã để cô ấy ở một nơi bí mật. Không ai tìm được đâu.

- Vậy thì tốt.

Ông Thái Nguyên đến công ty Thành Phát để tìm Nhật Phi. Thấy ông đến Nhật Phi cũng đoán biết được chuyện. Anh lịch sự:

- Bác ngồi xuống đây đi ạ! Cháu có cách này để tìm Xuân Linh. Bác xem có được không?

Ông Thái Nguyên sáng mắt:

- Con nói mau đi Phi.

- Bác cứ bình tĩnh đã. Chuyện là vậy. Con sẽ đăng báo để tìm Xuân Linh.

Ông Thái Nguyên thất vọng:

- Nó đã bỏ đi thì có bao nhiêu tin trên báo cũng vậy thôi.

- Con hiểu, nên con mới hỏi ý kiến bác về việc đưa thêm tin vào báo.

Ông Nguyên nhăn nhó:

- Ý con là sao?

- Là con sẽ nói là bác đang bệnh nặng vì quá nhớ thương Xuân Linh. Con nghĩ chỉ còn cách này thôi.

Ông Thái Nguyên lóe lên tia hy vọng:

- Vậy con làm ngay đi.

- Dạ.

Ông Nguyên tự nhiên làm theo quán tính. Ông chấp hai tay cầu xin:

- Con cầu xin trời Phật giúp con tìm được con gái. Con xin tạ ơn trời Phật.

- Mẹ ơi! Mẹ ơi! Mẹ xem này.

Từ ngoài ngõ Xuân Linh lên tiếng gọi to. Bà Xuân bước ra mừng yêu con:

- Con gái lớn rồi mà vậy đó, có chuyện gì mà con la lớn dữ vậy Linh?

Giờ con cá lóc to đùng lên trước mặt bà Xuân, Xuân Linh hờn hờ:

- Mẹ xem con cá này, mẹ thấy nó có to không?

Nhìn con cá bà Xuân mở to mắt:

- To thật, ở đâu con có vậy Linh?

- Dạ, con mới mua đó mẹ.

- Con đem vào nhà đi để mẹ nấu canh chua, kho tộ.

- Trời, mẹ mới nhắc mà con mà con đã thấy thềm rồi này.

- Ráng một chút nữa sẽ được ăn thôi mà.

Xuân Linh đi ra nhà sau, lát sau cô trở lên đã thấy Trần Thành ngồi nói chuyện với bà Xuân. Thấy mẹ có vẻ buồn, nên Xuân Linh lo lắng:

- Mẹ, có chuyện gì vậy mẹ?

Bà Xuân cố nén nỗi buồn:

- Không có gì đâu con.

- Mẹ, mẹ đừng giấu con. Có chuyện gì vậy mẹ? Mẹ nói đi mẹ.

Trần Thành cố tình nói thật chậm:

- Bác buồn vì tin Nhật Phi và Mẫn Nhu sắp cử hành lễ cưới.

Xuân Linh ngỡ ngàng:

- Lễ cưới.

Xuân Linh ngồi phịch xuống ghế:

- Nhanh vậy sao? Anh ấy sắp thành hôn sao? Nhật Phi ơi! Anhỡ tỡn nhỡn với em vậy sao?

Trần Thành thừa dịp an ủi:

- Linh đừng vậy mà. Linh như vậy sẽ làm bác lo lắm đấy. Linh bình tĩnh lại đi.

Bà Xuân nhìn con gái đau xót, bà cố nuốt nghẹn ngào:

- Con cố gắng lên đi Linh! Hãy cứng rắn lên.

Xuân Linh không nói gì cả? Cô chạy nhanh ra bờ sông khóc nức nở:

- Ông trời ơi! Sao con khổ quá, Con chẳng có một hạnh phúc nào cho con! Số con phải chịu khổ vậy sao?

Trần Thành ngồi xuống cạnh Xuân Linh, anh an ủi:

- Linh cứ khóc đi, khóc cho vui đi bao nỗi sầu, quên đi bao niềm đau khổ.

Xuân Linh nấc lên, cô gục đầu lên gối của mình mặc cho nước mắt tuôn rơi. Trần Thành cũng không nói thêm gì, nhưng trong lòng thì đặc ý lắm.

- Không ngờ bà Xuân và Xuân Linh dễ tin như vậy chỉ có cách này mới khiến Xuân Linh mau chóng quên đi Nhật Phi đó.

Mỗi ngày ông Thái Nguyên như già thêm. Ông ngã bệnh thật sự. Nhìn cha ngày càng gầy guộc, Mẫn Nhu thấy thương cha không chịu nổi. Hôm nay cô quyết định bỏ qua tất cả những thù hằn riêng tư, cô thú thật cùng ông Thái Nguyên tất cả. Vừa nghe mắt ông Thái Nguyên rướm lệ:

- Cha cảm ơn con nhiều lắm Nhu. Con đã can đảm nói lên sự thật. Cha cảm ơn con.

Mẫn Nhu xúc động:

- Con xin lỗi, chỉ vì con quá yêu anh Phi lại thêm sự ghen tuông nên con đã... con xin cha tha lỗi cho con.

Vuốt đầu con gái, ông mỉm cười hạnh phúc:

- Con không có lỗi gì hết, tất cả lỗi lầm đều do cha mà ra. Bây giờ, con mau gọi điện cho Nhật Phi đi. Bảo nó đi xuống dưới đó rước con Linh liền.

- Dạ...

- Mẹ! Mẹ định như thế nào?

Cầm tờ báo trên tay bà Xuân phân tích:

- Có thể là do ông ấy đang bịa ra để tìm mẹ con mình. Nhưng mẹ cũng không chắc lắm đâu. Hay là, con cứ lên trên ấy một lần.

- Con cũng định như vậy. Và lại, con cũng nhớ cha lắm.

Bà Xuân ngăn lệ:

- Mẹ biết mà. Ngày mai con hãy lên trên đó đi. Mẹ cũng rất muốn biết tình hình trên đó.

- Vậy con đi chuẩn bị nha mẹ?

- Ừm!

Bà Xuân thoáng buồn:

- Anh bệnh nặng sao anh Nguyên, anh phải cố gắng mạnh mẽ lên chứ. Anh phải để cho mẹ con em an lòng mà xa anh chứ.

Nước mắt bà Xuân rơi nóng hổi. Bà lại khóc:

Xuân Linh ngồi xuống rặng cây cạnh bờ sông. Cô u buồn. Cô đang nhớ về những ngày tháng bên Nhật Phi. Vui biết bao, hạnh phúc biết bao khi được bên anh. Giờ đây, anh đã sắp cưới vợ, sắp thành hôn cùng người con gái khác. Em không buồn nhưng em sẽ khóc thật nhiều.

Xuân Linh thấy buồn không thể tả. Tự nhiên cô đọc một đoạn trong bài hát mà cô thấy thích nhất. “Anh yêu ơi? giờ này anh nơi đâu, có biết chẳng em vẫn mong anh quay lại dù cho chúng ta có những sai lầm”.

Xuân Linh vừa dứt câu thì có một giọng hát cất lên nối tiếp bài hát của Xuân Linh: “Em yêu ơi! Đừng khóc nghe em, đừng giận anh làm anh sẽ đau lòng. Xin quên đi ngày tháng xa nhau, hãy nhìn anh và đến gần anh. Mình giận nhau anh cũng buồn. Trách sau ngày qua để một mình bao đắng cay”.

- Linh. Đừng giận anh em nhé! Chúng ta sẽ mãi mãi chung đường, bước đi chung trên con đường tình yêu.

Xuân Linh như không tin vào mắt mình:

- Là anh sao? Em đang mơ hay đây là sự thật.

Nhật Phi ôm chầm lấy Xuân Linh. Anh hôn cô say đắm:

Đây là sự thật, em không có mơ đâu.

Xuân Linh bỗng đẩy Nhật Phi ra, mắt cô ngấn lệ:

- Anh đến đây để báo tin anh sắp thành hôn à?

- Phải!

Xuân Linh nhìn anh sững sốt:

- Anh ác lắm, anh đi đi.

Nhật Phi lại ôm lấy Xuân Linh. Cô giãy giụa nhưng cũng không có kết quả. Cô như ngất ngây trong nụ hôn. Bao ngày tháng xa nhau, đây là giây phút hạnh phúc nhất của Xuân Linh. Dù cho lát nữa đây Nhật Phi có nói gì thì cô cũng mặc.

Nhưng thiên thần hạnh phúc đang che chở cho cô. Nhật Phi nói thật nhẹ vào tai cô:

- Mai đây anh sẽ phải thành hôn với nàng công chúa Xuân Linh, em có chịu không?

Xuân Linh tròn mắt nhìn Nhật Phi. Nhật Phi hiểu ý người yêu, giọng anh thật ấm:

- Mọi chuyện chỉ là hiểu lầm. Là do Mẫn Nhu và Trần Thành bày ra. Vì thấy cha em bệnh vì nhớ em nên Mẫn Nhu đã nói ra tất cả. Vì thấy mình thất bại nên Trần Thành đã đi du học rồi.

- A! Hèn gì mà hôm nay Trần Thành không xuống.

Xuân Linh chột la lên:

- Ôi! Tôi là người hạnh phúc. Hạnh phúc nhất trên đời.

Nhật Phi cũng thấy vui lây với Xuân Linh, cô ngây thơ thật.

Nhật Phi chột nói nhanh:

- Vào nhà đi em. Chúng ta phải về thành phố ngay. Nhanh đi em.

- Sao gấp vậy anh?

- Cha em đang bệnh, phải về ngay thôi.

- Dạ.

Một năm trôi qua.

Đám cưới của Xuân Linh và Nhật Phi được tổ chức thật linh đình. Xuân Linh cố nài nỉ gia đình hai bên để cô tiếp tục học. Học xong sẽ thành hôn. Nhưng ông Thành Phát một mực phản đối nên Xuân Linh đành phải nghe theo. Ông Thành Phát sợ sẽ vượt mặt Xuân Linh như vượt mặt Mẫn Nhu. Nên khi cô đòi hoãn đám cưới ông phản đối ngay.

Một tuần sau, Xuân Linh trong chiếc áo soa rê hở vai thật duyên dáng. Bên cạnh là chú rể Nhật Phi. Họ sóng bước bên nhau, thật xứng đôi. Mẫn Nhu cũng thấy vui cho hạnh phúc của em mình.

Từ lâu rồi nỗi buồn cũng dần nguôi ngoai, cô nhận ra tình chị em dù muốn dù không cũng không thể dứt bỏ được.

Bà Xuân thì vui đến nỗi rơi lệ, bà Quyên đùa giọng:

- Sao em lại khóc? Ngày vui của con chúng mình mà.

- Chỉ tại em quá vui chị à.

- Chị cũng vui lắm nhưng nếu em chịu về nhà cùng sống với anh chị, thì chị sẽ còn vui hơn.

Bà Xuân xúc động:

- Em cảm ơn chị, nhưng em đã nợ của chị hàng mấy mươi năm trời, giờ đây em phải rút lui thôi.

- Chúng ta mãi là chị em nhé.

- Em cảm ơn chị.

- Cô dâu mất rồi, có ai thấy cô dâu đâu không?

Tiếng Nhật Phi vang lên làm ánh mắt mọi người đổ dồn về phía anh. Ông Thành Phát hốt hoảng:

- Con luôn đứng bên cạnh con bé mà. Giờ sao lại mất? Mau đi tìm nhanh đi.

Mọi người cuống cuống cả lên, Nhật Phi sợ hãi:

- Linh ơi! Sao em thích làm anh đau khổ quá vậy? Em đâu rồi Linh. Đừng trốn anh nữa mà. Anh không còn đủ sức để tìm em nữa đâu. Chắc là anh sẽ chết mất thôi.

Mọi người đang nháo nhào tìm kiếm thì Xuân Linh bước ra với một chiếc soa rê màu hồng lợt. Trông cô cứ như thiên thần vậy, Nhật Phi chạy đến bên Xuân Linh, ôm chầm lấy cô:

- Em đi đâu vậy Linh, anh cứ tưởng em lại âm thầm ra đi, anh sợ lắm.

Xuân Linh ngây thơ:

- Anh làm gì vậy, em không thở được nè. Em chỉ đi thay áo thôi mà.

Cả gian phòng rộn rã tiếng cười. Suốt buổi, Nhật Phi cứ nắm lấy tay Xuân Linh. Anh sợ cô sẽ vượt mất. Xuân Linh cũng để tay mình ngủ yên trong tay anh. Giờ này cô đang hạnh phúc. Xuân Linh đang muốn la lên thật to:

- Thế giới này thật tươi đẹp, tình yêu của Xuân Linh thật đẹp. Xuân Linh đang là người hạnh phúc.

HẾT.